

ΕΤΟΣ Γ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 1877 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

ΑΡΙΘ. 110.

Συνδρομή τριμηνία Ἀθηνῶν Δρ. 1.—
 Ἐπαρχιῶν ἰ 1.20
 Ἐξωτερικοῦ » 2.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 Ἐν Ἀθῆναις Ἐργοῦ Ἀριθ. 267

Εἰς ὁδὸν Ἀλλεῖται ἡ ἀφημερία τῶν
 «Παιδῶν» ἔξου προκληρωμένης.
 Ἐκαστοῦ φύλλον τιμᾶται ληθ. 10.

Η ΧΑΡΑ.

Ζητῶ τὴν χαρὰν ποῦ εἶδῶ ποῦ ἔκει·
 Ποῦ εἶναι, εἰπέτε μοι, ποῦ κατοικεῖ;
 Δὲν εἶναι εἰς λόφους κ' εἰς ὄρηλά,
 Εἰπέτε μοι, ποῦ ἡ μορφή της γελᾷ;

Εἰς βάθη κοιλάδων ἐπὶ γὰ ζητῶν·
 Τὸν βόακα εἶδα ποῦ πίκτει κροτῶν,
 Καὶ παίζει καὶ σύρει νερὰ καθαρά,
 Μαζὴ τῶν δὲν ἔπαιξε πλὴν ἡ χαρὰ.

Ἐζήτησ' αὐτὴν εἰς οἰκίαν τῶν δασῶν.
 Ἐγγέλων τὰ φῶτα ἀστέρων χρυσῶν.
 Πτηνὰ ἐκελάδ' εἰς μυρσίνην χλωρὰν,
 Πλὴν ἔψαλλον θρήνουσ' καὶ ὄχι χαρὰν.

Ἐζήτησ' αὐτὴν εἰς εὐθύμους χοροὺς,
 Εἰς δεῖκνόν θαλάμους λαμπροὺς κ' ἠχηροὺς
 Εἰς φῶτα, εἰς σκεῆν χρυσᾶ κ' ἀργυρᾶ,
 Πλὴν οὔτ' εἰς αὐτὰ δὲν εὔρεθ' ἡ χαρὰ.

Τὴν ἔφθασα τέλος, τὴν εὔρον μακρὰν,
 Μακρὰν εἰς χωρίου κοιλάδα μικρὰν.
 Τριγύρω της εἶχε παιδί' ἀρκετὰ,
 Κ' ἐπῆδα μ' ἐκεῖνα κ' ἐγέλα μ' αὐτὰ.

Ποῦ εἶθε καλοὶ, παιδιχοὶ μου καιροὶ!
 Ἐφώναξα τότε μὲ σπῆθος βαρὺ.
 Πλὴν μόλις τὴν εἶδα, πετᾷ ἡ χαρὰ,
 Καὶ αὐτ' ἦν ἡ πρώτη κ' ἑσχάτη φορά.

GOETHE

Μετάφρασις Α. Ρ. Παγχαβῆ.

Ἐκ τῆς ἑστίου.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ.

Σημ. Σ. Ἐφ. Παιδῶν. Ὁ ἀξιότιμος καὶ ἰκανὸς καθηγητὴς τοῦ Β' Γυμνασίου κ. Κ. Νεστορίδης θέλει ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου ἐξακολουθήσει νὰ δημοσιεύῃ διὰ τῆς «Ἐφ. τῶν Παιδῶν» συνοπτικὴν τινα ἐκθεσιν τῆς ἀρχαίας μυθολογίας, ὠραίων αὐτὴν καὶ μετὰ εἰκονογραφιών, πρὸς χρῆσιν καὶ ὠφελίαν τῶν παιδίων. Δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ, ὅτι ὅπως τὰ ἄλλα ἔργα τοῦ κ. Νεστορίδου, οὕτω καὶ ἡ μυθολογία αὐτὴ θέλει εὖρει καλὴν παρὰ τῷ κοινῷ ὑποδοχῆν.

Ἐφ. Τί εἶνε μυθολογία;

Ἀπ. Ἡ λέξις Μυθολογία εἶναι σύνθετος ἐκ τοῦ ῥήματος λέγω καὶ μῦθος καὶ σημαίνει λέγω μῦθους· εἶναι δὲ ἡ ἐξιστόρησις καὶ γνῶσις μῦθων, εἴτε συμβάντων, τὰ ὅποια ἢ οὐδέποτε ὑπῆρξαν, ἢ πολὺ μεταμορφώθησαν καὶ παρηλλάγησαν. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τοὺς μῦθους περιέχεται ἡ θρησκεία τῶν ἀρχαίων, ἡ μυθολογία διδάσκει ἡμᾶς καὶ περὶ τῶν διαφόρων θεῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἀπεδίδοντο διάφοροι ἰδιότητες καὶ ἐνέργειαι, περὶ τῆς λατρείας αὐτῶν, καὶ περὶ τῆς μορφῆς, ὑπὸ τὴν ὁποίαν παρίστων αὐτούς.

Ἐφ. Τί ἐσημείωτε τὸ κατ' ἀρχὰς ἡ λέξις μῦθος;

Ἀπ. Τὸ κατ' ἀρχὰς ἡ λέξις μῦθος ἐσημείωνε πᾶσαν διὰ λόγου γινομένην παράστασιν καὶ διήγησιν, ὕστερον δὲ ἐφανέρωνε πᾶσαν διήγησιν μὴ βεβαιουμένην ὑπὸ τῶν πραγμάτων, ἀρα ψευδῆ ἢ πλαστὴν, ἢ ἀπλῶς εἰκονίζουσαν τὴν ἀλήθειαν, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ λεγομένου λόγου, ἦτοι διηγήσεως ἀληθοῦς καὶ ἱστορικῶς βεβαιουμένης.

Ἐφ. Πῶς εἰ χρησιμοποιεῖ ἡ Μυθολογία;

Ἀπ. Ἡ σπουδὴ τῆς Μυθολογίας ὠφελεῖ 1) διότι δεικνύει εἰς ἡμᾶς τὴν τυφλότητα τῶν ἐθνικῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν οἱ προπάτορες ἡμῶν, καὶ τοὶ εἶχον φθάσει εἰς ὑψιστον βαθμὴν πολιτισμοῦ καὶ ἀναπτύξεως, εἰς τὴν ὁποίαν θρῆσκείαν τὸσαῦτα ἀγαθὰ 2) χωρὶς τῆς μυθολογίας δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν τοὺς ἀρχαίους ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς, τὰ ἔργα τῆς πλαστικῆς καὶ ζωγραφικῆς καὶ ἐν γένει τὰ ὑπὸ τῆς καλλιτεχνίας συμβολικῶς παριστάμενα. Ἐκτὸς τούτου ἡ μυθολογία εἶναι, ὡς πᾶν ἄλλο εἶδος μυθιστορήματος, θελκτικὴ καὶ ἐπαγωγός. Οὕτω π. χ. τὰ ἄνθη, τῶν ὁποίων τὴν πολυποικίλον καὶ λαμπρὴν ὠραιότητα θαυμάζομεν, ἀπέδιδον εἰς τὰ δάκρυα τῆς Ἥους· τὸ χρῶμα τῶν βόδων

εἰς τὸ αἷμα τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ γλυκεῖα τῶν φύλων κίνησις προέρχεται κατ' αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἀναπνοῆς τοῦ Ζεφύρου. Ὁ νάρκισσος, ἡ δάφνη, ἡ μυρσίνη, ἡ κυπαρίσσος, ἡ δρυς καὶ τὸσαῦτα ἄλλα εἶναι μεταμορφώσεις ἀνθρώπων· καὶ πολλὰ τῶν πτηνῶν, ὡς ἡ ἀηδὼν, ἡ χελιδὼν, ὁ ἔποψ, ἡ νυκτερίς, ἡ ἀράχνη καὶ ἄλλα ἔντομα εἶναι μεταμορφώσεις ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν.

Ἐφ. Εἶναι ἡ Μυθολογία ὁμακτικὸν μάθημα;

Ἀπ. Μάλιστα· διότι διδάσκει τὴν ὑπαρξίν ἄλλης ζωῆς, ὅπου ἡ κακία τιμωρεῖται καὶ ἡ ἀρετὴ ἀνταμείβεται. Ὁ Τάνταλος, ὁ Σίσυφος, ὁ Ἰξίον, ὁ Λυκάων, ὁ Φλεγίας, ὁ Σαλμωνεύς καὶ ἄλλοι ἐτιμωρήθησαν ἢ διὰ τὴν πρῶτον θεοὺς ἀσεβείαν των, ἢ διότι ἦσαν ὠμοὶ καὶ ἀπάνθρωποι. Ὁ ὑπερήφανος καὶ ἀλαζὼν καταπίπτουσι, οἱ δὲ θνητοὶ διδάσκονται νὰ μὴ φαντάζωνται τὴν ἐπίγειον εὐδαιμονίαν διαρκῆ καὶ πολυχρόνιον. Οὕτως ἐτιμωρήθη ἡ Νιόβη, ἡ Ἀράχνη καὶ ἄλλοι. Οἱ κατὰ τῶν ἄλλων στήνοντες παγίδας ἐμπίπτουσιν εἰς αὐτάς καὶ τιμωροῦνται. Οὕτως ἐπάθεν ἡ Ἀηδὼν, ἡ Πρόκνη, ὁ Τηρεὺς καὶ ἄλλοι. Αἱ Δαναίδες τιμωροῦνται μετὰ θάνατον, διότι ἐφόνευσαν τοὺς συζύγους αὐτῶν. Οἱ ἀγαθοὶ τὸναντίον ἀνταμείβονται· καὶ μετὰ θάνατον μεταβαίνουν εἰς τὰ Ἥλύσια πεδία καὶ εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων.

K. N.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΡΙΟΝ.

[Συνέχ. καὶ τέλος ἴδε προηγ. ἀρθ.]

Ὁ στρατηγὸς Λατουρέτ καὶ ἡ σύζυγός του ἐγκατεστάθησαν ἐκ νέου εἰς τὴν παλαιὰν αὐτῶν κατοικίαν μεταξὺ τῶν ἀπωλατότων ἀλλ' εὐτυχῶν ἠδὲ τέκνων των καὶ ἀπεφάσιον νὰ προσκαλέσωσιν ὅλους τοὺς καλοὺς των φίλους, ὅσοι εἰδείθησαν ἀγαθοὶ καὶ φιλόφρονες εἰς αὐτά.

Ἦτο ἡμέρα χαρᾶς καὶ ἀγαλλίασεως εἰς πάντας· ἐκεῖ ἦτο ἡ δεσποινὴς Ρόζα Σταίβενσων μὲ τὸ γλυκὸ καὶ ὠραῖον αὐτῆς πρόσωπον, ὁ σοβαρὸς ἀλλ' εὐγενὴς πατὴρ αὐτῆς, ὁ πλοίαρχος Ἰερμίας καὶ ἡ Μαρία μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς—ἀλλὰ τὸν πρῶτον τόπον ἐν τῇ ὀμνήγειρῃ ταύτῃ κατεῖχεν ἡ πτωχὴ μαύρη Καλὴ· ἡ κυρία Λατουρέτ ἠτοίμασε δι' αὐτὴν ἐν τῶν καλλιτέρων δωματίων καὶ τὸ διεσκεύασεν οὕτως, ὥστε ἡ κυρία Καλὴ νὰ ἔχη πᾶσαν ἀνάπαυσιν. Ἐξ ὅλων ὁμῶς τῶν ἐπίπλων, μὲ τὰ ὅποια ἡ καλὴ τῆς κυρία ἐστόλισεν αὐτὸ, τὸ

προσφιλέστατον διὰ τὴν κυρὰ Καλὴν, ἦτο τραπέζιον στρογγύλον, ἐπάνω τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ Ἁγία Γραφή χρυσοδαμένη.

«**Εὐλογημένον Βιβλίον!**»—ἐξεφώνησεν, ὅταν κατὰ πρῶτον εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο καὶ τὴν εἶδεν ἐπὶ τῆς τραπέζης· «πόσῃ παρηγορίαν δίδεις εἰς τοὺς τεθλιμμένους καὶ δυστυχεῖς! καὶ πόσῃ ἐλπίδα χορηγεῖς εἰς τοὺς ἀπηλπισμένους! Ἐγὼ σὲ εὗρον πάντοτε τὸν κάλλιστον φίλον καὶ τὸν ἀσφαλέστατον ὁδηγόν!»

Αἱ ἡμέραι καὶ οἱ μῆνες παρήρχοντο ταχέως ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς εὐτυχούς ἐκείνης οἰκογενείας, ὅτε πρῶταν τινὰ ἡ κυρὰ Καλὴ δὲν ἐφάνη κατὰ τὸ σύνθημα εἰς τὸ ἐστιατόριον, ὅπου ἐγένετο ἡ οἰκογενειακὴ προσευχή.

«**Ποῦ εἶναι ἡ Καλὴ;**» ἠρώτησεν ὁ στρατηγὸς τὴν κυρίαν του. «**Δὲν ἐφάνη σήμερον εἰς τὴν προαυχήν.**»

«**Δὲν πρέπει νὰ ἐξύπνησεν ἀκόμη,**»—ἀπεκρίθη ἡ κυρία Λατουρέτ. «**Εἶπα δὲ εἰς τὰ παιδιά νὰ μὴ τὴν ἐξυπνίσουν. Πρέπει νὰ ἀναπαύηται περισσότερον, διότι εἶναι γραῖα καὶ αἱ ἡμέραι τῆς εἶναι μετρημέναι πλέον καὶ τὸ ἔργον τῆς τελειωμένον.**»

«**Εἶθε καὶ τὸ ἰδικόν μας ἔργον νὰ ἦναι τόσον καλῶς τετελεσμένον ὅσον αὐτῆς,**»—εἶπεν ὁ στρατηγὸς μετὰ σοβαρότητος.

Ἄλλ' ἐπειδὴ μετὰ τινος ὥρας ἡ ἀγαπητὴ μορφή τῆς δὲν ἐφάνη, τὰ παιδιά ἤρχισαν ν' ἀνησυχῶν καὶ παρεκάλουν τὴν μητέρα των νὰ τὰ ἀφήσῃ νὰ ὑπάγουν νὰ ἴδουν τί ἀπέγεινεν ἡ ἀγαπητὴ των Καλὴ.

«**Θὰ ἔλθω μαζί σας,**»—εἶπεν ἡ μήτηρ· διότι καὶ εἰς ἐμὲ φαίνεται παράξενον τῶρα μεσημέρι καὶ ἀκόμη νὰ μὴ φανῇ!»

Ὅτω προπορευομένης τῆς μητρὸς ὅλοι εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μαύρης.

Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἔριπτον ἐπὶ τοῦ πατώματος εὐχάριστον φῶς, ἀλλ' ἦσαν ἀμυδραὶ παραβλόμεναι μὲ τὸ φῶς, τὸ ὅποιον ἤστραπτεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κυρὰ Καλῆς—ἦτο τὸ φῶς τοῦ νοητοῦ ἡλίου, ὅστις ἤδη ἐφώτιζε τὴν ἀθάνατον ψυχὴν τῆς εἰς τὸν οὐρανόν.

Τὰ παιδιά τὴν ἐπλησίασαν καὶ κατὰ τὸ σύνθημα τὴν καλημέρισαν· ἀλλ' ἡ Καλὴ δὲν ἀπεκρίνετο πλέον εἰς ἀνθρωπίνας φωνάς, οὐδὲ εἰς ἀνθρωπίνας ἐρωτήσεις· ἦδη ἐκοιμάτο τὸν γλυκὺν ὕπνον τοῦ θανάτου, ἀπὸ τὸν ὅποιον μόνη ἡ σάλπιγξ τοῦ ἀγγέλου κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς κρίσεως θὰ ἐξεγείρῃ αὐτήν.

«**Εὐτυχὴς μαύρη—πιστὴ δούλη τοῦ Κυρίου,**»—εἶπεν ὁ στρατηγὸς εἰσελθὼν καὶ εὗρων τὰ παιδιά κλαίοντα καὶ ὀδυρόμενα διὰ τὴν στέρησιν τῆς

ἀγαπητῆς των Καλῆς—«**δὲν ἔχεις πλέον χρεῖαν ἐπιγείου τινὸς ἀγαθοῦ, διότι εἰσῆλθες εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.**»

«**Σεῖς δὲ ἀγαπητά μου τέκνα, εἰν θέλητε νὰ ἐπανίδητε τὸ πρόσωπον τῆς γυναικὸς ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν χρεωστεῖτε τὸ πᾶν, ἐνθυμησθε τὰς νοουθεσίας τῆς καὶ μιμῆσθε τὸ παράδειγμα τῆς.**»

Σημ. Σ. Ἐφ. Παίδων. Τὸ ὄραϊον καὶ διδακτικὸν ἱστορῆμα τῆς κυρὰ Καλῆς, τὸ ὅποιον ὡς πολλαχόθεν ἠκούσαμεν ἀνεγινώσασθε μὲ τὴν εὐχαρίστησιν καὶ ὠφέλειαν, παρὰ πάντων θὰ ἐκδοθῇ εἰς ἰδιαίτερον φυλλάδιον ὁπῶς χρησθεύσῃ καὶ εἰς ἄλλους μὴ ἀναγνώσαντες αὐτὸ εἰς τὴν «**Ἐφημερίδα τῶν Παίδων.**»

ΓΟΥΛΛΙΕΛΜΟΣ

(Ὁ κατακτητὴς.)

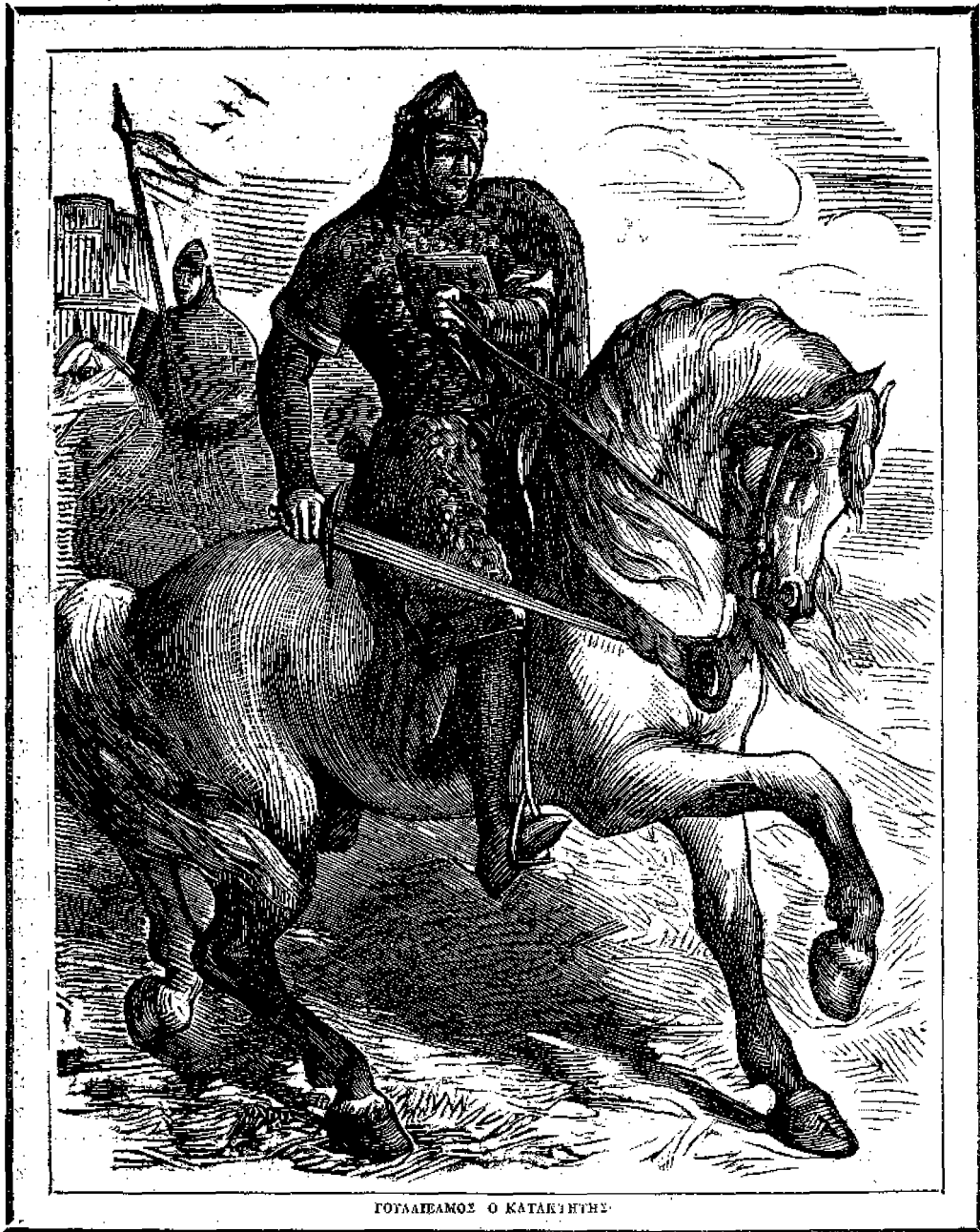
ἸΟ Γουλλιέλμος ὁ κατακτητὴς, ἐγεννήθη εἰς Φκλαίσην τῆς Νορμανδίας τὸ 1027 καὶ ἐβασίλευσεν ἐφ' ὅλης τῆς Ἀγγλίας ἀπὸ τοῦ 1066 μέχρι τοῦ 1087 ἦτο δὲ ἀντὶρ πολεμιστὴς καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον, ἐνεργητικὸς, φιλόδοξος καὶ ἐραστὴς τῶν ἀνθρωπίνων τιμῶν. Τὸν θρόνον τῆς Ἀγγλίας κατέκτησε διὰ πολλῶν καὶ ἐπανειλημμένων αἱματηρῶν μαχῶν.

Ἐστέφθη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Οὐεστμίνστερ, τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων, τὸ 1066. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐτίθετο τὸ διάδημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ὁδὲ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Ἰόρκ ἠρώτησε τοὺς παρόντας εὐγενεῖς ἄγγλους, ἂν ἐδέχοντο αὐτὸν διὰ βασιλεῆα των καὶ ἅπαντες ἐξέφρασαν τὴν συγκατάθεσίν των μὲ ζητωκραυγὰς, οἱ στρατιῶται, οἵτινες ἦσαν παρατεταγμένοι ἐξωθεν, ἀκούσαντες τὰς ἔσωθεν κραυγὰς καὶ νομίσαντες, ὅτι ἦτο συναμοσία, χωρὶς νὰ ἐρωτήσωσιν, ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ λαοῦ καὶ ἔθεσαν πῦρ εἰς τὰς παρακειμένας οἰκίας. Οἱ ἱερεῖς μαθόντες τὰ γινόμενα ἐξωθεν ἔσπευσαν νὰ τελειώσωσι τὴν ἀκολουθίαν, ὁ δὲ βασιλεὺς τετραραγμένος καὶ ἐντρομος ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ ναοῦ.

ἸΟ Γουλλιέλμος ἦτο εἰς ἀδιάκοπον πάλην μὲ τοὺς Σάξωνας εὐγενεῖς· μὴ δυνάμενος δὲ νὰ ἐκδικηθῇ αὐτοὺς ἐξέγεε τὴν ὁργὴν του ἐπάνω εἰς τὸν δυστυχῆ λαόν· ὑπολογίζεται, ὅτι πλέον τῶν 100 χιλιάδων ψυχῶν ἐφρονεύθησαν καὶ ἀπεδικώχθησαν ἀπὸ τὰς ἐστίας των, πολλαὶ δὲ πόλεις ὠρᾶται καὶ χωρία καὶ ἐξοχαὶ μετεβλήθησαν εἰς σωροὺς ἐρείπιων καὶ ἠρημώθησαν.

Ἄλλὰ τὸ στέμμα δὲν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ εὐρίην καὶ εὐτυχίαν, αὐτὸς δὲ ἀπέρασε τὴν ζωὴν τοῦ ὑποπτευόμενου καὶ φοβούμενου τοῦς πάντας. Πολεμῶν δὲ ποτε μετὰ τοῦς Γάλλους ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν τῆς Νάντης καὶ διέταξε νὰ τὴν καύσωσιν.

Ἐνθὺ δὲ διεύθυνεν αὐτοπροσώπως τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς, ὁ ἵππος τοῦ ἐπάτησεν εἰς σωρὸν θερμῆς στάκτης καὶ ἐτινάχθη τόσον βιαίως, ὥστε τὸ ἐφιππίον ἐπλήγασεν αὐτὸν θανατηφόρως καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθανε μετὰ μεγίστην ψυ-

ΓΟΥΛΑΙΒΑΝΟΣ Ο ΚΑΤΑΚΥΝΗΤΗΣ

χικὴν ἀγωνίαν. ἕνεκα τῶν τύψεων τῆς συνειδήσεως, τὰς ὁποίας ἡ ἐνθύμησις τῶν κακουρημάτων τοῦ τῷ ἐπροξένει.

Ἐτάφη δὲ εἰς τὴν πόλιν τῆς Γαλλίας Ῥουέν,

καὶ ἐνῶ τὸ σῶμά του κατεβιδιάζετο εἰς τὸν τάφον, ἄνθρωπός τις ἐκ τοῦ πλήθους ἔκραξεν, «ὁ ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐψάλατε τόσα ἐγκώμια, εἶναι ληστής. Ἡ γῆ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἴστασθε,

είναι ιδική μου, διὰ τῆς βίας δὲ τὴν ἀφήρεσεν ἀπὸ τὸν πατέρα μου· ἐν ὄνόματι τοῦ Θεοῦ σὰς ἐμποδίζω ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν θάψητε εἰς αὐτήν!» Ἐξέταστος γενομένης εὐρέθη, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶχε δίκαιον καὶ ἐδόθησαν εἰς αὐτὸν 60 σελίνια,

διὰ νὰ ἀφήσῃ τὸ σῶμα νὰ ἐνταφιασθῆ! «Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἀσεβεῖς,» λέγει ἡ Γραφή, ἢ δὲ ἱστορία τοῦ κόσμου ἐπιβεβαίωσι τὴν διακήρυξίν της.

Ο ΠΑΥΛΟΣ ἐνώπιον τοῦ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Ο ΠΑΥΛΟΣ

Ἐνώπιον τοῦ Φῆστου κάμνων ἔκκλησιν εἰς τὸν Καίσαρα.

Ὅταν ὁ Παῦλος, ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, ἐφέρθη ἐνώπιον τοῦ Ῥωμαίου κυβερνήτου Φῆστου

διὰ νὰ ἀπολογηθῆ εἰς τὰς κατ' αὐτοῦ γενομένας ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων κατηγορίας, διεμαρτυρήθη ἐναντίον τῆς προτάσεως, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Φῆστος τοῦ νὰ τὸν στείλῃ ὀπίσω εἰς Ἰερουσαλήμ, διὰ νὰ δικασθῆ ἐκεῖ, καὶ ἐπεκαλέσθη

τὸν Καίσαρα, ἔκαμε δηλ. ἔκκλησιν, εἴτε ἐξή-
τησε νὰ σταλῆ εἰς Ῥώμην καὶ νὰ δικασθῆ ὑπ'
αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἡ ἔκκλησις του εἰσηκούσθη καὶ μετ' οὐ πολὺ
ἐστάλη διὰ τινος πλοίου εἰς Ῥώμην, ὅπου ἀντί
νὰ βληθῆ εἰς φυλακὴν, τῷ ἐπιτρόπῳ νὰ ἐνοικιά-
σῃ ἰδιαιτερον δωμάτιον, ὅπου ἐδέχετο τοὺς φί-
λους του καὶ ἐδίδασκε τὰ περὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ
τῆς βασιλείας του, ἔχων πάντοτε ὡς φύλακα
ἓνα στρατιώτην (Πράξ. κη' 30, 31)

Τόσον δὲ ἐπιτυχὴς ἦτο εἰς τὸ ἔργον του, ὥ-
στε τῇ συνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατώρ-
θωτε νὰ φέρῃ πολλοὺς εἰς τὸν Χριστιανισμόν καὶ
τινας ἐξ αὐτῆς τῆς οἰκογενείας τοῦ αὐτοκράτορος.

Εἰς τὴν φυλάκισιν ταύτην τοῦ Παύλου ἔχομεν
ἓν ἀξιόλογον παράδειγμα τῆς δυνάμεως τοῦ
Θεοῦ τοῦ νὰ ἐξάγῃ καλὸν ἐκ τοῦ κακοῦ. Οἱ φίλοι
καὶ συγγενεὶς τοῦ Παύλου ἐθλίβησαν βεβαίως,
ιδόντες αὐτὸν ἀλυσσόμενον ἐπιβιβασόμενον εἰς τὸ
Ἀδριατικὸν ἐκεῖνο πλοῖον διὰ τὴν Ῥώμην, καὶ
πιθανὸν νὰ θεώρουν αὐτὸν γαμέον δι' ἑαυτοῦ
καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ἄλλ' ἢ θεία Πρόνοια εἶχεν
ἄλλως πως ὄρῃσι τὰ πράγματα, καὶ ὁ δέσμιος
Παῦλος προύριστο νὰ γείνη τὸ μέσον τοῦ φωτι-
σμοῦ καὶ τῆς ἐπιστροφῆς πολλῶν ἀθανάτων ψυ-
χῶν καὶ τῆς ἰδρύσεως χριστιανικῆς ἐκκλησίας
εἰς τὴν μητρόπολιν τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου.

Ἐκτὸς τοῦ καλοῦ, τὸ ὅποιον ἐπραξεν ἐν Ῥώ-
μῃ, ἔγραψεν ἐκεῖθεν καὶ πολλὰς ἐπιστολάς εἰς
διαφόρους ἐκκλησίας καὶ πρόσωπα, αἱ ὁποῖαι ἀ-
πιτελοῦσι μέρος τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ εἶναι
πλήρεις οὐρανιας διδασκαλίας, παρηγορίας καὶ
φωτισμοῦ εἰς πάντας τοὺς Χριστιανούς. Πολὺ
ἐνδιαφέρουσαν καὶ διδακτικὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς
καὶ τῶν πράξεων τοῦ Ἀποστόλου Παύλου θὰ
εὕρωσιν οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται εἰς τὰς Πρά-
ξεις τῶν Ἀποστόλων ἀπὸ τοῦ 7 κεφαλαίου καὶ
ἐφεξῆς καὶ προτρέπομεν αὐτοὺς νὰ τὰς ἀνα-
γνώσωσι.

Ἰπὸ τῆς κυρίας Ε. Γ. Α.

ΤΕΡΜΙΤΑΙ

Οἱ πλάνητες.

Τοῦτο εἶναι τὸ τρίτον καὶ περιεργότατον εἶ-
δος τῶν λευκῶν μυρμηκῶν, ὡς ἐκ τοῦ ὀνόματος
δ' αὐτῶν καταφαίνεται, δὲν ἔχουσι μόνιμον κα-
τοικίαν, ἀλλὰ περιπλανῶνται ἀπὸ τόπου εἰς τό-
πον. Εἶναι δὲ περὶεργον τὸ εἶδος τοῦτο διὰ τὸν
τρόπον, καθ' ὃν διαπράττουσι τὰς καταστροφὰς
τῶν εἰς πᾶν ὅτι εἶναι ξυλωδῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖ

αἱ οἰκίαι συνήθως κατασκευάζονται ἐκ ξύλου, οὐχὶ
σπανίως οὐχὶ μία ἀλλὰ πολλὰι, καταστρέφονται
μὲ ὅλα τὰ ἐν αὐταῖς ξύλινα σκεῦη καὶ ἐπιπλα
ἐν διαστήματι μιᾶς μόνης νυκτός!

Ὁ τρόπος δὲ, καθ' ὃν ἐνεργοῦσι τὴν κατα-
στροφὴν, εἶναι ὁ ἐξῆς. Ἀρχίζουσι πάντοτε ἀπὸ
τῶν θεμελίων καὶ ἀντὶ νὰ καταράγωσι τὰ ξύλα
ἀπὸ τῶν ἔξωθεν, κατατρώγουσι τὸ ἔσω μέρος
αὐτῶν καὶ ἀφίρουν τὸ ἔσω, ὥστε αἱ δοκοί, αἱ
θήρυι, τὰ παράθυρα, τὰ πατόματα, αἱ καθέκλαι
καὶ πᾶν ἄλλο ξύλινον σκεῦος φαίνονται μὲν ἀκέ-
ραια καὶ ἀβλαβῆ ἔξωθεν, τὸ ἐλάχιστον ὅμως
πίσσω, ἢ ἢ πνοὴ ἀνέμου μεταβάλλει αὐτὰ εἰς
σπῆραν ἔρειπίων.

Ἐὰν ἡ οἰκία ἦναι κατεσκευασμένη ἐκ λίθων
προσβάλουσι τὰ ξύλινα μέρη αὐτῆς καὶ ταχέως
τὰ μεταβάλουσιν εἰς κόνιν.

Κυρία τις ἀφήσασα τὴν οἰκίαν τῆς ἡμέραν τινα
διὰ νὰ ἐπισκεφθῆ φιλικὴν τινα οἰκογένειαν κα-
τοικοῦσαν ὀλίγας ὥρας μακρὰν, ἐπέστρεψε τὴν ἐ-
πιούσαν πρωίαν καὶ εὗρεν ἅπαντα τὰ ἐπιπλα τῆς
οἰκίας τῆς ἐνκαλῆ καταστάσει κατὰ τὸ φαινόμε-
νον, ἀλλὰ θελήσασα νὰ λάβῃ μιάν καθέκλαιν διὰ
νὰ καθήτη εὗρεν, ὅτι δὲν ἦτο εἰμὴ σκελετὸς ἐκ
λεπτοῦ φλοιοῦ ξύλου, ὅστις διελύθη εὐθὺς ἀφοῦ
τὸν ἤγγιξεν! Διὰ τοῦτο πᾶν ὅτι δύναται νὰ
καλυφθῆ μὲ τεχνικῶς τὸ καλύπτουσιν οἱ κάτοικοι
τῶν μερῶν ἐκείνων καὶ οὕτω τὸ προφυλάττου-
σιν ἀπὸ τῆς καταστροφῆς.

Καὶ ὅμως καὶ αὐτὰ τὰ τόσον καταστρεπτικὰ
ἔντομα ἢ θεία Πρόνοια τὰ μεταχειρίζεται, ὡς
φαίνεται, πρὸς τὸ καλὸν τοῦ ἀνθρώπου, διότι
κατατρώγουσι τὰ σηπόμενα ξύλα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα
ἀφθονοῦσι τὰ θερμὰ ἐκεῖνα κλίματα, ἕνεκα τῶν
ὑπερβολικῶν βροχῶν καὶ τῆς θερμότητος, καὶ τὰ
ὁποῖα ἀφιέμενα, θὰ ἐγίνοντο αἰτία ἀναπτύξεως
μιασμάτων θανατηφόρων διὰ τὸν ἀνθρώπον ὥστε
τὸ κακὸν, τὸ ὅποιον προξενοῦσιν εἰς αὐτὸν, ἀν-
τισπῶνεται, τρόπον τινα, διὰ τῆς ὑπηρεσίας
ταύτης.

Τὰ ὡὰ τῶν λευκῶν τούτων μυρμηκῶν εἶναι
ἐπιζητήτα δι' αὐτῶν τρέφονται τὰ εἰς διαφόρους
χώρας εἰς κλωβία ἐγκεκλεισμένα πτηνὰ τούτου
ἕνεκα πολλοὶ ἐνασχολοῦνται εἰς ἀνύρσεις τῶν
φωλεῶν αὐτῶν, καὶ συναγοντες τὰ ὡὰ εἰς ἀγγεῖα
πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτου κατεσκευασμένα τὰ
ἀποστέλλουσιν οὕτως εἰς τὸ ἐμπόριον.

Οἱ μύρμηκες οὗτοι χορηγοῦσι καὶ εἰς τὴν ἰα-
τρικὴν ὅν πολὺ χρήσιμον ἰατρικόν, πὸ λεγόμενον
μυρμηκικὸν ὀξύ, τὸ ὅποιον ἀπολαμβάνεται διὰ
τῆς ἐπιχύσεως ζέοντος οἰνοπνεύματος εἰς ἀγγεῖον
περιέχον μύρμηκας' χρησιμεύει δὲ τὸ ὀξύ τοῦτο

εις διαφόρους νευρικής παθήσεως, εις ρευματισμούς κλπ. εντρίβωμενον επί του πάσχοντος μέρους. Ούτως ο ουράνιος ημών Πατήρ τὰ πάντα ἐποίησεν ἕνα ὑπερετάσει τὸν ἀχάριστον ἄνθρωπον.

ΓΕΩΛΟΓΙΑ

(Συνέχεια ἰδὲ προηγούμενον ἀρθρίον).

Τὸ ὕδωρ ἔχει μόνον, ὅταν πίπτῃ ἐν εἶδει βροχῆς, ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ συναθροισθῇ εἰς τι μέρος ἀκολουθοῦν τὴν γνωστὴν αὐτοῦ τάσιν τοῦ νὰ βῆ πρὸς τὰ κατωφερῆ μέρη, ἐνεργεῖ μηχανικῶς μετὰ μεγαλειτέρας ἀκόμῃ δυνάμεως ἐπὶ τὰ μέρη, διὰ τῶν ὁποίων διέρχεται.

Καὶ κατὰ μὲν τὴν ἀρχὴν τῆς πορείας του ἐπὶ τῶν ὄρεων σάπτει μόνον τὸ χῶμα, καὶ παρασύρει τὰ χαλίκια τὰ μεμιγμένα μετ' αὐτοῦ. Ὅσον δὲ περισσότερο κατέρχεται τόσο ἡ ὁρμὴ του γίνεται μεγαλειτέρα καὶ ἡ μηχανικὴ του δύναμις ἰσχυροτέρα. Ἀφοῦ δὲ σχηματισθῇ εἰς χειμάρρους, τότε μετὰ βραχδαίαν βροχὴν κατασυντρίβει καὶ παρασύρει καὶ πέτρας, καὶ βράχους, καὶ δένδρα καὶ μεταφέρει αὐτὰ εἰς τὰ κατώτερα μέρη, ἢ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν θάλασσαν.

Ὅταν δὲ σχηματισθῇ εἰς ποταμούς, ἐνεργεῖ οὐχὶ τόσον διὰ τῆς ὁρμῆς καὶ ταχύτητος, ὅσον διὰ τῆς ποσότητος του ἐπὶ τὰς ὄχθας αὐτῶν, ἀποσπῶν χῶματα, καὶ λίθους καὶ κατατρώγον καὶ αὐτοὺς τοὺς σκληροὺς βράχους, καὶ οὕτω σχηματίζει πολὺ βαθεῖας πολλὰς κοίτας.

Ποταμὸς τις τῆς Ἰνδίας, Νερβούδας καλούμενος, ἀνέσκαψε κοίτην 400 ποδῶν βαθεῖαν εἰς βράχον ἐκ βασάλτου. Ὁ ποταμὸς Μοσσέλλας εἰς τὴν Ἰταλίαν κατέφαγε βράχον σκληρότατον καὶ ἐσχμάτισε κοίτην 600 ποδῶν τὸ βάθος! Εἰς δὲ τὰς Ἀλπεις ὑπάρχουσι μετὰ τῶν βουνῶν κοίται 600—700 ποδῶν βαθεῖς σχηματισθεῖσαι διὰ τῆς ἐπιρροῆς τῶν καταρρέοντων ὕδατων! Ὁ δὲ ποταμὸς τῆς Σικελίας Σιμέτων, τοῦ ὁποῦ τὴν κοίτην διεσταύρωσε βῆμα λάθας ἐξερευχθεῖσης ἀπὸ τῆς Αἴτνης τὸ 4603, ἔχει κόψει ἐκ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μέχρι σήμερον κοίτην διὰ μέσου τῆς λάθας ταύτης 40—50 τὸ βάθος καὶ 200 περίπου ποδῶν τὸ πλάτος!

Ὁ δὲ καταρράκτης τοῦ Νιαγάρα εἰς τὴν βόρειον Ἀμερικὴν ἔχει κατὰ τὰ τελευταῖα 60 ἔτη καταφάγει βράχον σκληρότατον περὶ τὰς 50 ὑάρδας τὸ μήκος, 150 πόδας τὸ βάθος καὶ 160 ὑάρδας τὸ πλάτος. Τὸ αὐτὸ ἔχει κάμει εἰς παρελθόντας αἰῶνας καὶ κάτωθεν τοῦ καταρράκτου εἰς διάστημα ἑπτὰ περίπου μιλίων!

ὑπελογίσθη ὅτι, ὅταν τὸ ὕδωρ διατρέχει τριῶν δακτύλων ἀπόστασιν κατὰ πᾶν δευτερόλεπτον, δύναται ὅ' ἀνασκάψῃ γῆν συνισταμένην ἐκ πηλοῦ. Ὅταν διατρέχῃ ἔξ δακτύλων ἀποστάσιν σηκώνει καὶ παρασύρει κόκκους ἄμμου ἰσομεγέθεις μετὰ τοὺς τοῦ λινοσπόρου, ὅταν διατρέχῃ 20 δακτύλων ἀπόστασιν, κατακυλίσσει στρογγύλα χαλίκια ἐνὸς δακτύλου τὴν διάμετρον, καὶ ὅταν διατρέχῃ 36 δακτύλων διάστημα κατὰ πᾶν δευτερόλεπτον δύναται νὰ ἀνασκάψῃ καὶ παρασύρῃ πέτρας ἰσᾶς μετὰ ὕδωρ ὄρνιθος.

Μετὰ μεγάλας καὶ βραχδαίας βροχᾶς καὶ πλημύρας τὰ βῆματα τῶν ὑδάτων παρασύρουσι πολλὰς μεγάλους ὄχθους βράχων, ὡς συνέβη ποτὲ ἐν Ἑλβετία, ὅταν βράχοι ἰσομεγέθεις μετὰ μεγάλας οἰκίας παρεσύρθησαν ὑπὸ τῶν ρευμάτων εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς περίπου τετάρτου τῆς ὄρας!

(ἀκολουθεῖ).

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

(Ἰδὲ ἀριθ. 88 σελ. α' εἰκονογραφίαν ε').

Ὁ Ἀγαμέμνων ἦτο βασιλεὺς τῶν Μυκηναῶν, πόλεως σημαντικῆς πλησίον τοῦ Ἄργους κειμένη, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μενελάου, τοῦ συζύγου τῆς ὠραίας θυγατρὸς τοῦ Τινδάρου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, Ἑλένης. Ἐξῆς δὲ περὶ τὰ 4200 π.Χ. καὶ ἦτο ἀρχηγὸς τῆς κατὰ τῆς Τρωάδος ἐκστρατείας, τὴν ὁποίαν ὁ γέρον Ὀμηρὸς τόσον θαυμασίως περιγράφει εἰς τὴν Ἰλιάδα του.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ὅστις διήρκεσε δέκα ἔτη, ἐπέστρεψεν οἰκαδε, οὐχὶ διὰ νὰ ἀναπαυθῇ ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὰς ταλαιπωρίας τοῦ μακροῦ ἐκείνου πολέμου, ἀλλὰ διὰ νὰ πέσῃ ὑπὸ τὴν μαχαίραν δολοφόνου διότι ἡ σύζυγος αὐτοῦ Κλυταιμνήστρα ἐρασθεῖσα κατὰ τὴν ἀπουσίαν του τὸν Αἰγισθον, βοηθουμένη ὑπ' αὐτοῦ ἐδολοφόνησε τὸν σύζυγόν της εἰς τι συμπόσιον, τὸ ὁποῖον ὁ Αἰγισθὸς ἠτοίμασε δι' αὐτόν.

Αἱ Μυκῆναι ἦσαν περίφημοι διὰ τὰ κυκλώπεια τείχη των καὶ ἐξηκολούθουν νὰ ὑπάρχωσι μέχρι τοῦ 400 π. Χ., ὅτε κατεστράφησαν ὑπὸ τῶν Ἀργείων καὶ ἔκτοτε ἔμνον λησιμονημένοι καὶ μόνον ἀγροικόν τι ἀνάγλυφον δύο λεόντων ἐντετειχισμένον εἰς μίαν τῶν πυλῶν αὐτῆς, ἐδείκνυσεν τὴν θέσιν, ὅπου ἔκειτο ἡ ἔδρα τοῦ διασώμου Ἀτρείδου Ἀγαμέμνονος.

Κατὰ τὸν παρελθόντα ὁμοῦς Ἰούνιον ὁ παρὰ τῇ ἀρχαιολογικῇ κόσμῳ γνωστὸς γενόμενος διὰ τῶν εἰς τὴν Τρωάδα ἀνασκαφῶν αὐτοῦ κ. Σλήμαν, ἤρχισε μετ' ἰδίᾳ του ἔξοδα καὶ εἰς τὰς Μυ-

κίνας ἀνασκαφάς, αἵτινες ἐστέφθησαν μὲ πλῆρη ἐπιτυχίαν· διότι πλεσίον τοῦ μέρους, ὅπου ἦσαν οἱ ἐν λόγῳ, λέοντες, εἰς βάθος 30 περίπου ποδῶν, εὐρέθη ἐν δωμάτιον περιέχον τρεῖς τάφους, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἦσαν τεθαμμένοι τρεῖς ἄνθρωποι, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν μόνος ἔσκαλετὸς τοῦ ἐνὸς διετηρεῖτο ἐν μέρει.

Ἐβρέθησαν δὲ εἰς τοὺς τάφους ἐκείνους διάφρα χρυσᾶ σκεύη, ξίφος, ζώνη, περικεφαλαία, θώραξ, περιδέραια καὶ ἄλλα πολύτιμα κειμήλια, ἀξίας πολλῶν χιλιάδων δραχμῶν. Τὰ κειμήλια ταῦτα ἐφωτογραφήθησαν καὶ ἔταν αἱ φωτογραφίαι αὐτῶν δημοσιευθῆσαι, θὰ δημοσιεύσωμεν καὶ ἡμεῖς τινὰς τῶν περιεργότερων πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν ἀπανταχοῦ μικρῶν ἡμῶν φίλων καὶ συνδρομητῶν.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

365 γράμματα.

Τὸ ἔτος, εἰς τὸ ὁποῖον εἰσήλθομεν, δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὡς συρτάριον, περιέχον 365 ἐπιστολάς, διευθυνομένας πρὸς ἡμᾶς—μίαν δι' ἑκάστην ἡμέραν, γνωστοποιοῦσάν εἰς ἡμᾶς τὰς δοκιμασίας, καὶ πειρασμοὺς, καὶ διαγράφουσάν τὰς ἐνασχολήσεις καὶ ἐργασίας* περιέχει δὲ προσέτι καὶ διαταγὴν αὐστηράν νὰ μὴ ἀνοίγωμεν εἰμὴ μίαν μόνον ἐπιστολὴν καθ' ἑκάστην, —τῆν τῆς ἡμέρας, τῆς ὁποίας φέρει τὴν ἡμερομηνίαν.

Ἐὰν δὲ ποτε πειρασθῶμεν καὶ θελήσωμεν νὰ δοκιμάσωμεν ν' ἀνοίξωμεν καὶ ἄλλην, εὐρίσκομεν, ὅτι δὲν δυνάμεθα οὔτε τὴν σφραγίδα, οὔτε τὸν φάκελλον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται ἡ ἐπιστολή, νὰ διαρρηξῶμεν. Πολλοὶ ἠθέλησαν νὰ εἰκάσουν τὸ ἐμπεριεχόμενον τῶν ἐσφραγισμένων τούτων ἐπιστολῶν, ἀλλὰ ἀντὶ νὰ ὠφελθῶσιν ἐβλάφθησαν περισσότερο. *Ἄς συμμορφωθῶμεν λοιπὸν μὲ τὴν συμβουλὴν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις μᾶς παραγγέλλει, «νὰ μὴ μεριμνῶμεν περὶ τῆς αὔριον, διότι ἀρκετὴ εἶναι εἰς τὴν ἡμέραν ἡ κακία αὐτῆς.»

Σημ. Κατὰ παραδρομὴν τοῦ τυπογράφου ἐτέθη ὑπὸ τὴν εἰκόνα τὴν εἰς τὴν τετάρτην σελίδα τοῦ παρελθόντος φύλλου ἡ ὀνομασία «Χρυσόφραβδος ἡ λαματική, ἀντὶ τοῦ Στερεάνθειον τὸ Χρυσόφραβδον» τοῦ καθηγῆτος κ. Ὀρφανίδου, ὅστις εὔρε τὸ φυτὸν καὶ ἐπὶ τοῦ ἔρους τῆς Τσακωνίδς Μαλεβῶ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Τρεῖς συλλαβαὶ μὲ γράμματα εἴς με ἀποτελοῦσι, Πάντα δὲ ἑπτακόσια εἴξκοντ' ἀριθμοῦσιν.
Εἶμαι ταχύντης ἀριστος· καὶ φίλεργος συγχρόνως.
Δέν με ποσὶ παντάπασι τὸ ἔργον καὶ ὁ πόνο.
Ἄν σήμερον τὸ ἔργον μου ἐχθρὸς τις καταστρέψῃ,
Τὸ κάμνον κάλιν ἀριστα ἢ αὔριον πρὶν φέξῃ.
Πλέκω καὶ στήνη δίκτυα, οὐχὶ ἰχθῦς· ν' ἀγρεύσω,
Ἄλλὰ μικρότατ' ἔπιτομα διὰ νὰ σαγηνεύσω.
Ἐντὸς δὲ τῶν δικτύων μου, ἔχω τὴν κατοικίαν,
Ἐκεῖ φυλάττω ἄγρυπνος σκοπὸς διὰ τὴν λείαν.
Ἐπέτυχον· ὡς αἴλουρος τὸ θῦμα μου σταθμαίω,
Καὶ ἐπιπίπτω κατ' αὐτοῦ καὶ τὸ καταβροχθίζω.
Ἥγγισέ τι τὸ δικτυοῦ· ἀφεντικῶς θ' ἀποβάνῃ·
Διότι ἡ ταχύτης μου ὡς βέλος τὸ προφθάνει.
Τοιοῦτος ὦν δὲν κυνηγῶ ἐξω, οὐδὲ πλανῶμαι,
Ἄλλ' ἐν τῇ κατοικίᾳ μου θηρεύω, διαιτώμαι.
Δέν στέργω νὰ συγκατοικῶ οὐδὲ μὲ ὁμοίον μου.
Ὡς τὸν ἐχθρὸν μου πολεμῶ κη' αὐτὸν τὸν ἀδελφόν μου.
Εἰς τὰς λαμπράς οἰκοδομὰς συνήθως δὲν συχναίω,
Ἄλλ' εἰς σαθράς καὶ πεινυράς, ἐκεῖ ἐπιπολάω.
Ἡ πρώτη μου ἡ συλλαβὴ καὶ θαυμασμόν ἐμφαίνει,
Καὶ οἶκτον, καὶ ὄνειδισμόν κη' ἄλλα πολλὰ σημαίνει.
Τὰς δύο πρώτας συλλαβάς τῆς τρίτης ἂν χωρίσῃς,
Λέξιν θὰ ὄῃ· παράδοξον ὥστε θὰ ἀπορήσῃς.
Λέξιν καλὸν τε καὶ κακὸν σημαίνουσαν ἐπίσης.
Τὸ μὲν νὰ χαίρῃς σὲ ποιεῖ, τὸ ἄλλο δὲ νὰ φρίσῃς.
Ἡ πρώτη μὲ τὴν τρίτην μου ἂν τώρα ἐνωθῶσι,
Πολλὰ καὶ χρήσιμα καὶ μὴ θὰ παρουσιασθῶσι.
Τώρα εἰάν ἀνάποδα, φίλε, μὲ συλλαβίσῃς,
Τι ἦν χαρὰ ἡ ἐν ἐμοὶ καλῶς θὰ ἐνοήσῃς.
Γνωρίζω μὲν ὅτι καλῶς μὲ εἶδες, μὲ ἠξέουρεις,
Ἄλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος εἰάν καὶ θὰ μὲ εὔρῃς.

A. F. Z.

ΛΥΣΙΣ

Ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου αἰνίγματος.

Κορχύλη ἢ Πορφύρα.

Τὸ ἔλυσαν οἱ ἐξῆς. Ἀθηνῶν, Ε.Θ. Βενιζέλος, Ν. Σκουμπουρδῆς, Θ. Α. Ζευνῆκης, Λάζαρος Πλαπούτας, Μαρία Ῥήγου καὶ Θεοδώρα Μαγγάνη—Ναυπλίου, Π. Ι. Ῥόδιος—Χίου, Ἄλ. Κιτρούφ—Ἰδρας, Ζωὴ Π. Δημητριάδου—Κερκύρας Ἐλένη Λύττικα—Τριπέλευς, Δεσποινούλα Σηνταράκου.

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ Ἰανουαρίου αἰνίγματος.

Κυρίον.

Τὸ ἔλυσαν οἱ ἐξῆς· Κωνσταντινουπόλεως, Καλλιόπη καὶ Φραντζά Δραγάτση—Πόλου, Ἀσκασία Βερροῦου—Πατρῶν, Κατίνα Παρθενοπούλου—Ἀθηνῶν, Π. Κ. Χαλούδος.

ΠΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποιοὶ ἦσαν οἱ Κριταὶ, οἱ κρίναντες τοὺς Ἰσραηλίτας ἀπὸ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ μέχρι τοῦ Σαούλ;
2. Ποῖος ἐξωλόθρευσεν ἐντελῶς τὸν οἶκον τοῦ Ἰεροβοάμ;
3. Ποῖος προφήτης προσφῆτευσεν τοῦτο;